

TĚŽKÁ HODINKA

Je možný, že by ženská porodila obludku? Jen tak, bez přirozeného stavu věcí? Odpovídám si, že možný je všechno, protože svět nám nedává na vybranou. Placatíme se ve sračkách. Někdo ne, ale to stejně nevede k dobrému. Lidstvo je odsouzený, jen si to nepřipouští. Ono to přijde. Jen nevíme, jaká katastrofa nás dostane, ale ono to vyjde nastejno.

Moje ubrečený oči se stáčejí k tomu, co neumím vysvětlit. Je to hnusota, obalená slizem. Jistě slouží nějakému účelu. Já jsem u toho náhodou. Na někoho smůla dopadnout musela. Jen nevím, čím jsem si to zasloužila, ale nepochybuju, že je to Boží trest.

Lidský to stvoření není. Nevidím tu zmačkanou miminkovskou krásu, na jakou jsme zvyklí. Můžu přísahat, že tohle není normální dítě.

Jsem utahaná. Spala bych jako kotě. Nevím proč, ale najednou mě napadlo, že by sem mohli vpadnout poliši. Důvod se vždycky najde. Pomohli by mi? Tomu nevěřím. Pochopili by něco z toho, co se děje? To sotva. I když se zlepšili, stejně ty nafoukaný hovada nerozumějí ani běžnému běhu života. Co bych po nich taky chtěla? Pištovi to pálí přímo suprově, není policajt, ale že by on dokázal pochopit, co se děje? To ani omylem. Lidstvo je zabeďněný.

Pišta je frajer. S ním je dobrý spolupracovat. „Dávej si bacha, Jolanko!“ Poučuje a je přitom důležitěj. On říká všem svým holkám stejně, prý aby se mu to nepletlo. Ale bere akorát na mně, i když ostatní holky za ním pořád lezou až to je trapný. Šlapky bez fantazie, co bych po nich mohla chtít?

Jak je to dlouho, co mě varoval? „Holky, co šlapou kolem Folmavy měly problémy.“ Pišta si udržuje přehled, ale ty děvky, co se o nich zmínil, mají problémy pořád. To vědí úplně všichni. Přesto jsem neřekla ani slovíčko, abych nepodkopávala autoritu. U Folmavy se potlouká spousta bláznů, láká je hranice, a sami nemají ponětí, proč to tak je. Možná se rádi toulají po lese, co já vím?

Pišta snad umí číst myšlenky. Pohladil mě a vrátil se k věci. „Nějakej kretén tam přepadával šlapky, ale vlastně jim nic moc neudělal. Maličko je seknul vzadu na krku, hádám, že kudlou. Co to bylo za úchyla, no řekni! Ale neboj, Jolanko, já to ohlídám. Kluci, co tam projížděli, říkali, že

ten kretén asi nebude nebezpečnej. Já osobně si myslím, že to jsou babský povídačky, známe ženský.“

Les je tajuplný místo. Proto se o něm vyprávějí pohádky. Možná je to kolem Folmavy začarovaný. Třeba se tam schovávají trpaslíci a úžasnej princ... Sním a je mi o něco líp. Třeba nežiju v opravdovém světě. Něco se mi zdá. Pak se zavrtí ta věc na mém bříše a já se proberu.

Pišta je inteligentní. Denně si kupuje noviny a dokonce je čte, aby věděl, co je novýho. On je bedna, na rozdíl od ostatních chlapů. Jsou to dementi, ale Pišta, ten umí a jednou bude za vodou, na to si vsadím. Možná koupí celý jedno patro, aby jeho holky nemusely tahat kunčofty ke sklepům do suterénu. Momentálně trčíme hlavně u silnice, je to o zdraví, ta zima. Pro jinýho než pro Pištu bych to nedělala. Jemu na holkách záleží, ale co nadělá? „Kšeft je kšeft.“ Říká to pořád a dělá takový smutný oči, mizera jeden.

Dělám co musím. V zimě je to bída. Hlavně nechytit chřipajznu. To ohromně oslabí a trvá hodně dlouho, než se holka vzpamatuje. A nemluvím o tom, jak potom vypadá. Musíme se udržovat. Živí nás to, že jsme vcelku hezký. Strhaný báby se schovávají, do práce se vrhnou až pozdě, když jsou chlapi ožralý, anebo je jim fuk, na co zrovinka lezou.

Když holka skončí na periferii, je to konečná. Město je daleko. Občas myslím na to, jestli mám šanci na zpáteční lístek. Je to něco jako životopis, i když u silnice se lejstra nevedou. Ouřadům je to šumák, mají ty svoje počítače, stačí aby se podívali a vědí o člověku úplně všechno. Soukromí je v háji.

Jak tohle vysvětlím na magistrátu? Je to hnusný. To dítě. Budu s tím muset něco udělat. Hlavně nenápadně. Aby se to neprofláklo.

Pišta mě pořád otravoval: „Ber pilulky, Jolanko, ber pilulky! Co s parchantem? Dneska? Ještě se z toho zcvokneš!“ Vedl vcelku blbý řeči a já přikyvovala, to nic mě nic nestálo. Měl pravdu, když říkal, že ženský jsou blbý, hlavně, když je popadne rozmnožování. O to bych se nehádala. Zaláskovaná holka, to je hotový neštěstí.

„Chlapa musíš umět odhadnout, Jolanko!“ Tuhle větu jsem si měla zapsat zlatejma písmenama – kdybych měla tužku a notes. I kdyby, tak se mi písmenka pletou. Ve škole na pomalejší děcka kašlou, ale dneska člověk ani číst nepotřebuje, stačí, když rozumí obrázkům. Telku a video

pustit umím, tak proč se namáhat s knížkama? Chytá se na ně prach a normální lidi radši skouknou film, je to pohodlnější.

„Hlavně pozor na úchyláky.“ Pišta nedal pokoj a varoval svoje holky skoro denně. Vždycky měl strach z malérů, nechtěl dráždit policajty, s nima radši po dobrým. Živnost si žádá svoje. Když se policajti naštvou, tak otravujou a to stojí prachy. Je to jednoduše zařízený – kdo maže, ten jede, ale nikdo nepočítá, kolik pitomců musím obsloužit, abych vydělala tolik měny, kolik je potřeba, když chtějí být všichni dobře živi a některý si potřebujou dokonce přilepšit? Na to, jak se povede mně, na to házejí bobek všichni, až na Pištu, který ale pravidelně huláká, že není zaopatřovací ústav.

*

Když se stal ten malér, držela jsem hubu, aby mě Pišta nakonec i nezmlátil. Kdybych radši zařvala! Klient byl fakticky mešuge. Jenomže já nestihla ani pořádný nadechnutí. Byl to fofr – šup šup a šmik. Ani jsem si nezapamatovala, jak ten lump vypadal. A pamatováka mám jako doktor. Když někdy nemakám, tak koukám na zprávy. Ještě ráno si pamatuju, koho zrovna hledaj. V poslední době mizeli i mužský, ženský nepočítám, po těch byla poptávka i ve středověku. Taky se vedou debaty o chlápkách, co choděj v černým, jsou záhadný a nebezpečný, ale je jasný, že bulvár shání many na chleba. Tajemný dění živilo novináře už v minulým století. Lákají lidi, který se zajímají o žvásty. Kdo by ty jejich plátky jinak kupoval? Vědátoři? Ty čtou tlustý bichle a kašlou na to, kdo schlamstne Zeměkouli. Ať to budou mimozemšťani nebo lidstvo, vyjde to nastejno, tak si nelámu hlavu. Mám svoje vlastní starosti.

Vždycky to tak bylo. Komu budu vysvětlovat, jaká je u silnice otrava, jak se kolikrát klepu a nevím, jestli je to proto, že mám málo oblečení, nebo protože se bojím. Holka neví, na koho narazí a když se připočítají ty Pištovy kecy, tak se mi hodněkrát ani nechtělo vstávat. Kdybych za ten svůj kutloch nemusela platit nestydatej nájem, aby mě nevystřčili na ulici, kde bych mrzla pořád, nemakala bych jako mourovatá a nedopadla bych tak, jak jsem dopadla.

Ten malér začal úplně nenápadně. Chlápek se sotva vyhrabal z auta. Myslím, že bylo kradený, ale on na čórkaře nevypadal. Taky se nezdál hovornej. To vítám, vždyť vždycky oba víme o co kráčí, tak proč se vykecávat?

Odhadla jsem, že klient bude v balíku. To ženská pozná. Tenhle drahoty s prachama nedělal. A fakt je, že některý mužský jsou tak hamižný, že i smlouvaj. Hlavně Turci, ty by nejradši dostali zadarmo.

Byl maličko přičmoudlej. Já ho odhadovala na Araba, nebo na něco podobnýho. V duchu jsem se divila, že si nezašel do najtklubu, ale chlapi jsou prasata a někomu se postaví jen když šuká s kurvou. A klidně to dělaj na sedače v auťáku, co by moh parkovat před Hiltonem. Když se jim taková zábavička vejde do rozpočtu a dělá jim dobře, proč ne? Náš zákazník, náš pán. Osobně zastávám názor, že na parkovišti v kamionu je to mnohem pohodlnější, než v normálním autě.

Na chvíli jsem se odpoutala od reality, ale už je to zpátky. Přítomnost. Realita, která vypadá jako horor. Připadám si jako ve filmu. Ležím v upocený a špinavý posteli. Na svět jsem přivedla něco odpornýho. Dobrý je, že Máňa dneska nedorazí, protože sbalila chlápka na celý víkend. Pišta má pochopení, ten mě nechá v klidu. Když je holce mizerně, vždycky jí dopřeje pauzu na zotavenou. A že je mi mizerně, to je fakt.

Vlastně dost dobře nevím, co se tenkrát stalo. Akorát mě něco štíplo, zatímco chlap funěl jako lokomotiva. Snažila jsem se, aby to měl co nejdřív odbytý. Napadlo mě, že má v autě chlívek a kdoví, o co jsem se škrábla. Třeba se mu na sedačce povaluje kudla, hodinky nebo jiná pitomost. Zeptala bych se, ale chlápek si zrovna lebedil, šplhal k sedmýmu nebi a já nemohla přerušit akci, protože by se to akorát zbytečně protahovalo. Za ty prachy, co беру za číslo, to musí být jednou tam, jednou ven a fertig.

Tohle byl orál, do prčic, nejradši bych šla pryč. Ten blb mi pořád šmátral vzadu v týle, ale nakonec ještě jednou zahekal a konečně se odvalil.

Snažila jsem se vypadnout, ale on mi připadal jako zátaras. „Dělej,“ ozvala jsem se. „Hni sebou! Mám ještě další kšefty. Takhle bych si nevydělal ani na slanou vodu.“

Chlap jen přivřel oči. Byly tak nějak divně prázdný, připadalo mi, že zírám do propasti, která mě vtahuje někam dolů, do hrůzy, o který nechci nic vědět. Ne, že by mi záleželo na dojmech, ale v tom momentě na mě sáhla zubatá. Chlápek nepromluvil, jen mě beze slova vystrčil z auta. Takový rito by člověka přivedlo do blázince.

Ale co, hlavně, že zaplatil.

Pak mě něco zalechtalo na krku. Lekla jsem se. Kdoví, co takovej cvok sebou vozí. Šáhla jsem si, jestli na něco nepřijdu a pak bych s chutí zaječela. Na ruce jsem uviděla krev. Byl to ten úchyl! Kdoví, co mi chtěl udělat, zatímco Pišta někde o kousek dál vykecával s Brodeckým Jožkou. Oni budou nějak příbuzný, ale u silnice jsme spřízněný všichni. Až se Pišta usadí v paneláku – a stačil by i nějak polozborcenej – dostaneme se mezi lepší sortu a z toho kouká i lepší přízeň. O to mi ale nejde, protože městský holky nad náma budou ohrnovat frňák furt. Kdo nemá aparmá v mrakodrapu, není pro ty nány dost nóbl. Ty holky jsou samá vymoženost. O tom se mi ani nezdá. Kolikrát mi jde na nervy i obyčejná telka. Vykecává to na každým rohu. Copak ty zprávy potřebuju? Až bude šmytec, určitě to poznám.

Všechno mě štvalo. Netrvalo to ani čtrnáct dní a moje tělo začalo vyvádět divný kousky. Nechtěla jsem tomu věřit, nemohlo to tak být, já si fakt dávala majzla, ale nakonec jsem byla v obraze. Tutovka, řekla by Máňa, ale já se jí nesvěřila. Na kecy o babyboxu jsem nebyla zvědavá.

*

Nemusím hned letět k doktorovi, abych poznala, že mi rostou prsa a že jsem v tom. Nějak se to povedlo. Navzdory tomu, že jsem vzorně polykala pilulky.

Hned jsem vlítla na Pištu. „Nebyly ty prášky prošlý?“

Pišta na mě zahlížel jako čert. On nakupuje u svýho známýho lékárníka. Je opatrněj, protože co s holkou, která je na mateřský, jestli to můžu takhle nazvat? Jsou kunčofti, co si na velkéj pupek potrpěj, ale že by jich bylo nějak moc?

„Ten lékárník je spolehlivej,“ usadil mě Pišta.

Neprotestovala jsem, ten chlap je fakt třída. Párkrát jsem si šlehla z toho jeho extrovního zboží, co má od Poláka. Sjela jsem se přímo nádherně. Pišta ví, jak se revančovat, když holka maká celou noc jako barevná a já tenkrát lítala z auta do auta. Jinak mezi kšeftama trčím vedle dálnice, ať je léto nebo zima. Občas se načekám hodně. Není to lehký živobytí. Lidi nad náma ohrnujou nos. Co já se kolikrát nadřu... Riskuju nachlazení, jsem pořád jednou nohou v

průšvihů. Nejhorší jsou ty krátký sukňe, ale Pišta má svoje zásady. Holka má ukázat co nejvíc z toho, co nabízí a když je zachumlaná v kožichu, ukáže prdlajs.

*

Že jsem v tom mě napadlo včas, ale nějak jsem nestihla potrat. Odkládala jsem to a odkládala. Byla to chyba, to přiznávám, ale já si namlouvala, že se mi taková věc nemůže stát. S antikoncepcí jsem si připadala jistá a nějak jsem nedokázala uvěřit, že to selhalo.

Bála jsem se, co na to Pišta. Jestlipak mi uvěří, že jsem si dávala pozor? Spíš bych řekla, že mě přerazí. Nevěděla jsem, co si mám počít. Pak jsem to hodila za hlavu. Je to nejjednodušší. Utěšovala jsem se, ale tohle vždycky nějak dopadne. Naše bába říkala, že sladký tam a kyselý ven, jenomže mě to vůbec nepřipadalo sladký. Spíš zatraceně hořký. Trpký jako život. Naše bába byla ze starý školy. Když ženská rodila, říkalo se tomu těžká hodinka. Jako kdyby v tom lidským světě byla nějaká hodinka lehká. Třeba jako jogurt, co nemá jít na tloušťku...

Odbíhám od věci. Je to tím, že jsem úplně zničená a propadám se do polospánku.

Pár dní mě dost mučila představa, že Pišta vypění a za trest mě předhodí Breslovovi. Ta mafiánská svině je něco jako Drákula na parkovišti pro kamiony. Klid v duši mi pomáhaly udržovat zaručený informace o Breslovově zmizení, ale zkušenost připomínala, že ten lump se vždycky odněkud vynořil.

Nespletla jsem se. Jednou odpoledne jsem se zase jednou klepala zimou u silnice. V příštím životě bych chtěla být hrozen vína a vyhřívat se na sluníčku. Mám svůj plácek u silnice za Teplicema. U Bíliny bylo líp, ale když šoféři změnili trasu, táhnul náš sexuální cirkus za kšeftem. Tomu se říká ruka trhu. I když v našem oboru jde o práci rukou minimálně, ale bez ní je to taky nic moc.

Citelně mi foukalo pod sukňe. Do zimy chyběl měsíc a půl. Když jsem se pohroužila do tragického myšlení – zánět ledvin a jiný lahůdky, komplikace v těhotenství a tak - zastavilo vedle mne BMW. Nový, parádní. Zaradovala jsem se, ale dlouho mi to nevydrželo, protože v auťáku se rozvaloval právě Breslow. S rukama na volantu se tvářil jako mistr světa. Ten mizera už má řadu holek na svědomí. Lauru měl prodat někam do arabského nevěstince. Ona to byla vcelku

pitomá a nešikovná šlapka a já bych se nedivila, kdyby to s tím bordelem byla pravda. Holka zmizela, škoda jí, ať byla jaká byla. Mohlo jí být nanejvýš osmnáct. Třeba by se vypracovala.

Pišta zrovna odběh do lesa! Když smůla, tak pořádná. Breslow vezl v tom svém fáru další dva chlápky, což vypadalo na superprůser. Chlápci se vyhnuli z auta a zírali na mně. Ty jejich neživý, prázdný a úplně temný oči! Pohled do tý neskutečný hloubky nikomu nepřeju. A můj ochránce byl zrovinka doslova a do písmene v háji! Z tý děsivý dvojky šel strach a já v duchu proklínala Pištu i vysoký podpatky. V takovém obutí se špatně zdrhá. Ať si Pišta ty svoje zásady strčí někam. Mluví o pěkný postavě a o tom, že jehly dělají hezký nohy, ale zkuste utíkat ve vypasovaný minisukni a na jehlách!

Jen kdyby Pišta slyšel, jak v duchu nadávám! Jenomže on, jako naschvál, dřepěl mezi smrčkama. Dal si čínu u Čonga na parkovišti a to nebyl ten nejlepší nápad. Tam si dává jídlo jen člověk, co má oplechovaný střeva.

Myšlenky se mi rozutíkávaly, zatímco oba chlapi mířili přímo ke mně. Pochodovali stejnoměrným krokem, jako dvě mašiny.

„Do hajzlu!“ Zařvala jsem, zula se a mazala pryč. Ty obludy šly za mnou. Ačkoli jsem za chvíli lapala po dechu, chlápci mi pořád funěli na záda. Nakonec po mně jedno z těch hovad tláplo. To byl stisk! Připadala jsem si jako v křeči. Já se cukala, ale bylo mi to něco platný? Z těch dvou nevypadlo ani slovíčko. Akce se konala v naprostém tichu. Svírali mě. Každě z jedny strany. Jako kdyby mě lapili do neviditelný sítě. Tohle muselo dopadnout špatně. V takový situaci je nejlepší brečet. Člověku to nijak nepomůže, ale alespoň se mu uleví.

„Nechte mě, krucinál! Co jsem vám udělala?“

Hubou nehnuli, neřekli ani ň. Pod nohama nám praskaly suchý větvičky. Fuj, to je děsivý. Koutkem oka jsem zahlídla Pištu. Schovával se za ostružinama. Jako partyzán ve válečném filmu. Potom to jen zahvízdalo a chlápek po mým pravým boku se sesunul. Výborná trefa. Potom to zahvízdalo podruhý a sesul se maník po mý levici. Problém se vyřešil a já pajdala k Pištovi. On si ale přiložil ukazováček přes pus. Bez rámusu jsme mazali k Pištovému starému pežotu. Je to správně nenápadný auto. Pišta říká, že policajty nesmí ani napadnout, že by moh být v

balíku. Nechce provokovat, oni by určitě zvedli taxu. Člověk neví, kde číhá udavač a lidi mají oči.

Otočila jsem se až od okraje mlází. Ve spadáném listí se rýsovalo něco – připomínalo to dva splasklý pytle.

Pišta se vzteklke otočil. „Padáme,“ zasyčel. Zase to vypadalo jako ve filmu. „Zalez do auta, ať tě nikdo nevidí. Musím to uklidit.“

Vrátil se, aby ty hajzly někam odtáhnul. Bylo mi jasný, že je jednoho dne najdou. Záleželo jenom na nás, jak rychle se zdekujeme. Tohle nebyla čórka, tohle vypadalo mnohem hůř. Za dvě vraždy se jde na tvrdo – a na hodně dlouho.

Trvalo nejmíň pět minut, než se mi rozklepaly kolena. Došlo mi, jaký mrchy mě dostaly. V tomhle nebude s policajtama žádná legrace, mord se uplatit nedá, alespoň v našem případě. Pišta není osobnost a já? Moje osobnost se vytratila vždycky když jsem ležela na zádech. Nechávala jsem ji v kabinách kamionů. Kousek tady, kousek támhle...

Pišta se vrátil za minutku. „Bylo to v sebeobraně,“ houknul. Nějak zblednul. „Hele, oni už byli pryč. Zaručeně je za tím ten Rusák.“

O Breslowovi je fakt lepší vůbec nemluvit. Uklízel rychle, a sám se taky hodně rychle ztratil. Tušila jsem malér, Breslow je ksindl, ale teď je z něj i svědek. Záleží na tom, koho poinformuje. Policajty by moh vynechat, ale jaký má kamarády? Radši o tom neuvažuju.

Doma jsem zalezla pod peřinu. Tam si připadám dobře schovaná. Je to moje bezpečný útočiště – v případě, že jsem sama. Když se mi pod duchnou svíjí nějakéj nadrženej slizoun, jsou fuč pohoda i bezpečí. Pro zbytek dne jsem si dala voraz. Pišta toho měl taky plný kecky a do práce mě neposlal. Asi zapomněl. Bylo mi blbě a vydrželo mi to i na další dny. Jako kdybych měla vyzvracet vlastní duši. To už se Pišta vzpamatoval, tvářil se jako čert a nadával, že mu utíkají prachy. Já byla totálně vyřízená. Mít kam zdrhnout, nezaváhám ani minutu. Ale jak se vrátit do Lhoty? To by znamenalo fiasko. A mámin frajer by popadnul brokovnici. Nadělala jsem rodině ostudu. On si vždycky našel nějakéj důvod k řádění. Je to rapl, co má na triku všechno možný, ale na mně pořád hledal vši. Šlo mu o jedno: Dostat mě z domova – jen aby se moh roztahovat.

A to mu vyšlo. Máma toho nabušeného frajera obskakovala celá rozparáděná. Z toho se mi zvedal pajšl. Už by mohla dostat rozum. Věk na to měla už dřív.

Pak se Pišta vypařil. Dost se mi ulevilo. Vrátil se v neděli večír. Praštil o stůl šrajtoflí, ze který předtím vylovil polámanou fotku. „Znáš ho?“

Z fotky se na mě cíbil jeden z těch hnusáků. „Neblázni, Pišto! Snad jsi ho neobral? Za to ti napařej el paso.“

„Prdlajs. Nejdřív by mě museli chytit, náno pitomá.“ Už mi neříkal Jolanko. Podívala jsem se na sebe do zrcadla. Kdybych zhodnotila vlastní ksicht, něžnosti bych si taky odpustila. Stalo se ze mě strašidlo. Vlasy, mastný a slepený do provázků,, zapadlý oči, podmalovaný kruhama, jaký by se hodily na cvičení, sama sebe bych se lekla.

„Nevyšiluj, holka moje. Já se do toho lesa zajel jenom mrknout a tohle jsem našel. Nic tam nebylo, prachy, karty – nic.“

Ne že bych Pištovi nevěřila. Ale nějak se mi pořád vybavovali policajti. Jestli jim padne do rány...

Pochodoval přes kuchyň. Tu máme společnou s dalšíma dvěma holkama. „Dej se do pucu, Jolanko. Potřebuješ makat, to tě postaví na nohy.“

„Já bych radši...“ Pracně jsem sbírala odvalu.

„Co?!“ Zatvářil se zle.

„Musím jinam. Na jinej flek. Z toho, kde jsem byla, mám nervy. A oni mě najdou.“

„Je po nich, vzpomínáš?“ Mluvil se mnou jako s magorem.

„A co když jich bylo víc?“

„Nehloupni. Hledáš zašívárnu, nebo chceš dělat pro někoho jinýho?“

Pomyslela jsem na Breslowa a na oba týpky. Touha po změně mě okamžitě přešla. Kdyby se Pišta hodně naštvál, mohl by mě předhodit Rumunům. Suroví přivandovalci. Naším holkám dělají ze života peklo. Umínila jsem si, že radši už neřeknu vůbec nic. Ať mě Pišta postaví třeba naproti fízlárně. Taky jsem se rozhodla, že o svém stavu budu zticha – dokud nebudu muset. A dám si záležet, abych ještě nějakou dobu nemusela. Potom se uvidí.

*

Věc, která si vypůjčila moje tělo, nepotřebovala devět měsíců. Já s tím počítala a zase to byl omyl. Když to na mě přišlo, říkám si, hele, klika, začíná potrat. Já kliku mít nemůžu. Můj život je jedno veliký svinstvo.

*

Teď ležím zahrabaná v zakrvácené posteli. Obludka je čilá, sama mi vylezla na břicho. Je životaschopná a já nemám jinou volbu. Něco udělat musím. Za dveřma slyším potvory, co na svět zíraj divnejma očima. Moje nelidský dítě je jejich. K něčemu ho potřebujou a to něco neudělá lidstvu dobře.

Stačí, když se natáhnu pro polštář. Přiložím. Přitlačím. To hrozný mrně nemůže mít dost síly na to, aby se ubránilo. Za nějakou dobu by bylo hůř. Kdyby dospělo – kdybych ho nechala dospět.

„Nebraň se, Jolanko...“ Něco se mi dobývá dovníř do hlavy, ale já už pevně držím polštář. Rány na dveře jsou hrozný. Je to kravál. Jestli je doma stará Blažková, přiběhne s koštětem. Co s tou ježibabou provedou? A copak provedou se mnou?

Obludka se vzpírá. Má sílu, bestie mrňavá. Má sílu, protože je zlá. „Nemám tě ráda“, supím, „nemám tě ráda.“ Je to dřina, ale musím vydržet – ještě chvílku. Mám čas, dokud ty potvory nevykopnou dveře.